

เรื่องนายจุนทสุกริก

นายจุนทะเลี้ยงชีพด้วยการเลี้ยงสุกรขาย

ได้ยินว่า นายจุนทสุกริกนั้น ฆ่าสุกรทั้งหลายกินบ้าง ขายบ้างเลี้ยงชีวิตอยู่สิ้น ๕๕ ปี ในเวลาข้าวแพง เขาเอาเกวียนบรรทุกข้าวเปลือกไปสู่ชนบท แลกลูกสุกรบ้าน ด้วยข้าวเปลือกประมาณ ๑ ทะนานหรือ ๒ ทะนาน บรรทุกเต็มเกวียนแล้วกลับมา ล้อมที่แห่งหนึ่งคุดคอกข้างหลังที่อยู่แล้วปลูกผักในที่นั้นแล เพื่อลูกสุกรเหล่านั้น, เมื่อลูกสุกรเหล่านั้นกินกอกผักต่างๆ บ้าง สรรวลัญชะ (คูด) บ้าง ก็เติบโตขึ้น (เขา) มีความประสงค์จะมาตัวใดๆ ก็มัดตัวนั้นๆ ให้แน่น ๗ ที่ฆ่าแล้ว ทูบด้วยก้อน ๔ เหลี่ยม เพื่อให้เนื้อสุกรพองหนาขึ้น รู้ว่าเนื้อหนาขึ้นแล้ว ก็ง้างปากสอดไม้เข้าไปในระหว่างฟัน กรอกน้ำร้อนที่เดือดพล่าน เข้าไปในปากด้วยทะนานโลหะ. น้ำร้อนนั้น เข้าไปปล่านในท้อง ขับกรีสออกมาโดยส่วนเบื้องต่ำ (ทวารหนัก) กรีสน้อยหนึ่งยังมีอยู่เพียงใด ย่อมออกเป็นน้ำพุ่งเพียงนั้น เมื่อท้องสะอาดแล้ว, จึงออกเป็นน้ำใส ไม่พุ่ง, ที่นั้น เขาจึงราดน้ำที่เหลือนหลังสุกรนั้น. น้ำนั้นลอกเอาหนึ่งคำออกไป. แต่นั้นจึงลงขนด้วยคอบหญาแล้ว ตัดศีรษะด้วยดาบอันคม. รongโลหิตที่ไหลออกด้วยภาชนะ เคล้าเนื้อด้วยโลหิตแล้วปิ้งนึ่งรับประทานในท่ามกลางบุตรและภรรยา ขายส่วนที่เหลือ.

เมื่อเขาเลี้ยงชีวิตโดยทำนองนี้นั้นแล, เวลาได้ล่วงไป ๕๕ ปี. เมื่อพระตถาคตประทับอยู่ในธรรมาวาส, การบูชาด้วยดอกไม้เพียงกำหนึ่งก็ดี การถวายภิกษาเพียงทัพพีหนึ่งก็ดี ชื่อว่าบุญอื่นน้อยหนึ่งก็ดี มิได้มีแล้วสักวันหนึ่ง.

ครั้งนั้น โรคเกิดขึ้นในสรีระของเขา, ความเร่าร้อนอเวจีมหานรก ปรากฏแก่เขาทั้งเป็นที่เดียว.

อเวจีร้อนยิ่งกว่าไฟธรรมดา

ขึ้นชื่อว่าความร่ำร้อนในอเวจี ย่อมเป็นความร้อนที่สามารถทำลายนัยน์ตาของผู้ยืนดูอยู่ในที่ประมาณ ๑๐๐ โยชน์ได้. สมจริงดังคำที่พระภาคเจ้า ตรัสไว้ดังนี้แล้ว

“ความร่ำร้อนในอเวจี แผ่ไปตลอด ๑๐๐ โยชน์โดยรอบ ตั้งอยู่ทุกเมื่อ.”

และเพราะเหตุที่ความร่ำร้อนในอเวจินั้น มีประมาณยิ่งกว่าความร่ำร้อนของไฟโดยปกติ พระนาคเสนเถระจึงกล่าวอุปมานี้ไว้ว่า “มหาบพิตร แม้หินประมาณเท่าเรือนยอด อันบุคกล่มุ่ไปในไฟนรกย่อมถึงความย่อยยับได้โดยขณะเดียวฉนั้นใด ส่วนสัตว์ที่เกิดในนรกนั้นเป็นประหนึ่งอยู่ในครุภมารดา จะย่อยยับไปเพราะกำลังแห่งกรรมเหมือนฉนั้นนั้น หามิได้.

นายจุนทะเสวยผลกรรมทันตาเห็น

เมื่อความร่ำร้อนนั้น ปรากฏแก่นายจุนทสุกริกนั้นแล้ว อาการอันเหมาะสมด้วยก็เกิดขึ้น. เขาร้องเสียงเหมือนหมูกลานไปในท่ามกลางเรือนนั่นเอง, ไปสู่ที่ในทิศตะวันออกบ้าง สู่ที่ในทิศตะวันตกบ้าง

ลำดับนั้น พวกคนในเรือนของเขา จับเขาไว้ให้มันแล้วปิดปาก. ธรรมดาผลแห่งกรรม อันใครๆ ไม่สามารถจะห้ามได้. เขาเที่ยวร้องไปข้างโน้นบ้าง ข้างนี้บ้าง. คนใน ๗ หลังคาเรือนโดยรอบย่อมไม่ได้หลับนอน. อนึ่ง คนในเรือนทั้งหมด เมื่อไม่สามารถจะห้ามการออกไปภายนอกของเขาผู้ถูกรณภัยคุกคามแล้วได้ จึงปิดประตูเรือนล้อมรักษาอยู่ภายนอกเรือน โดยประการที่เขาอยู่ภายในไม่สามารถจะเที่ยวไปข้างนอกได้.

เสวยผลกรรมในสัมปรายภพ

เมื่อนายจุนทสุกริก เที่ยวร้องไปข้างโน้นบ้าง ข้างนี้บ้าง ภายในเรือนนั่นเอง ด้วยความร่ำร้อนในนรก. เขาเที่ยวไปอย่างนั้นตลอด ๗ วัน, ในวันที่ ๘ ทำกาละแล้ว ไปเกิดในอเวจีมหานรก อเวจีมหานรก ปราชญ์พึงพรรณานตามเทวทูตสูตร.

พวกภิกษุเข้าใจว่าเขาฆ่าสุกรทำการมงคล

พวกภิกษุเดินไปทางประตูเรือนของเขา ได้ยินเสียงนั้นแล้ว เป็นผู้รความสำคัญว่า “เสียงสุกร” ไปสู่วิหาร นั่งในสำนักพระศาสดาแล้วกราบทูลอย่างนี้ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อสุกรทั้งหลายอันนายจุนทสุกริก ปิดประตูเรือนฆ่าอยู่, วันนี้เป็นวันที่ ๗, มงคลกิริยาใดๆ ชะรอยจักมีเรือน (ของเขา), ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญเมตตาจิต หรือความกรุณา แม้อย่างหนึ่งของเขา ผู้ฆ่าสุกรทั้งหลายชื่อถึงเท่านั้น ย่อมไม่มี, ก็สัตว์ผู้ร้ายกาจหยาบช้าเช่นนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่เคยเห็นเลย.”

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เขาฆ่าสุกรตลอด ๗ วันนี้หามิได้. อันผลที่เหมาะสมด้วยกรรมเกิดขึ้นแล้วแก่เขา, ความร่ำร้อนในอเวจีมหานรกปรากฏแก่เขาทั้งเป็นที่เดียว, ด้วยความร่ำร้อนนั้นเขาร้องเหมือนหมูเที่ยวไปภายในเวสน์

อยู่ตลอด ๗ วัน วันนี้ทำกาละแล้ว (ไป) เกิดในอเวจี.” เมื่อพวกภิกษุทราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เขาเศร้าโศก
อย่างนี้ในโลกนี้แล้ว ยังจะไปเกิดในฐานะเป็นที่เศร้าโศกเช่นกันอีกหรือ?” ตรัสว่า “อย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่าผู้
ประมาทแล้ว เป็นภุหุสัจจะตาม บรรพชิตก็ตาม ย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสองเป็นแท้” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“ผู้ทำบาปเป็นปกติ ย่อมเศร้าโศกในโลกนี้ ละไปแล้วย่อมเศร้าโศกในโลกที่สอง เขาเห็นกรรมเศร้าหมองของตนแล้ว
ย่อมเศร้าโศก, เขาย่อมเดือดร้อน”